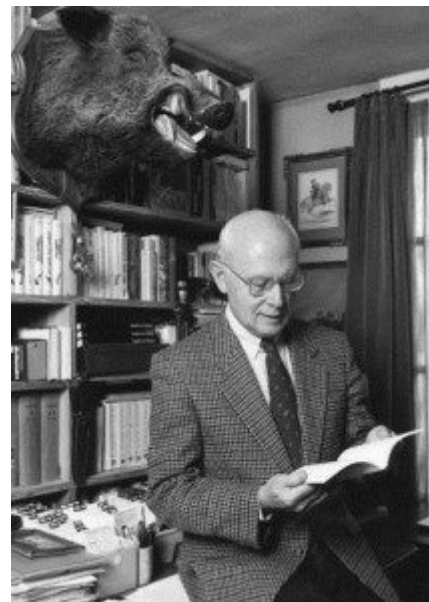

Autor: Guillaume Faye

Sebevražda Dominique Vennera dne 21. května v katedrále Notre Dame. Marine Le Pen se tomuto gestu *procitnutí vědomí* **poklonila** – což se může zdát překvapivé, nicméně jí to slouží ke cti. Již následující den se pokusily pošpinit jeho památku polonahé členky sdružení Femen, což je skupina feministických štěnic. Na jejich plochých hrudích stálo „*Ať fašismus shoří v pekle.*“ Je to již **podruhé**, kdy tyto **nahé poběhlice** beztrestně řádily v katedrále, a to i přes bezpečnostní kontrolu u vchodu. Novináři francouzské tiskové agentury AFP byli upozorněni předem, aby mohli o tomto „happeningu“ informovat, a proto jsou pravděpodobně spolupachatelé.

Levičácká média a politici (z nichž vynikal svojí ubohostí především **Harlem Désir**) společně obvinili Vennera, post mortem, z podněcování k násilí a provokacím. Plivající **žabožrouti**. Je naprosto jasné, že Vennerovo římské gesto, tragické jako historie sama, tyto maloměšťáky kteří se celý život jen plazí, k smrti vyděsilo.

Venner dal svoji smrt jako příklad, ne ze zoufalství, nýbrž z naděje. Symbolické obětování povzbuzuje naši mládež, navzdory probíhajícímu úpadku **germen** – evropských biologických kořenů a hodnot, aby vzdorovala a bojovala i za cenu smrti, která je cenou války. Války, která začala. Venner chtěl abychom pochopili, že vítězství může být dosaženo pouze tehdy, pokud jsou válečníci ochotni za svoji věc položit životy. Dominique Venner obětoval svůj život pro budoucí generace vzdorujících a bojujících Evropanů. Venner byl, slovy Jeana Mabireho, „buditel lidu.“

Ačkoli nebyl křesťanem, vzal si život před hlavním oltářem pařížské katedrály Notre Dame, to jest srdcem jednoho z nejrůšnějších svatých a historických míst Evropy (skutečné Evropy, té Vennerovy a ne beztvareho falzifikátu zvaného Evropská unie). Katedrála Notre Dame je

místem mnohem bohatší paměti, než je například Hrob neznámého vojína pod Vítězným obloukem. Chtěl dát své oběti obzvláštní význam, podle starých římských tradic, ve kterých je život muže zasvěcen zemi, kterou miluje a které musí sloužit, až do smrti. Jako **Cato**, Venner nikdy nepřipouštěl ve svých zásadách kompromisy. Nebo v záležitostech nezbytného stylu – chování, spisovatelské činnosti nebo ideách. Což nemá nic společného s pózérstvím, předstíráním nebo planým vědátorstvím. V zásadě, jeho rozvážnost vyjadřovala sílu jeho příkladu. Odměřený mistr, který nebyl vzdálen stoické tradici. Rebel se srdcem a odvahou, ne ješitností a vztekem. Celý muž myšlenky a akce, který nikdy nesestoupil ze své cesty.

Jednou mi řekl, že bychom neměli ztrácet čas kritikou zrádců, zbabělců, do sebe zahleděných „vůdců“. Stejně tak ale, samozřejmě, bychom jim neměli odpouštět. Jen je ignorovat a jít vpřed. Tiše jimi opovrhovat.

To byl Dominique venner, který mě v roce 1970 přivedl do řad hnutí Odporu, které jsem nikdy poté nezavrhl nebo neopustil. Byl mým náborovým důstojníkem. Jeho dobrovolná smrt – více zrcadlí smrt Mišimovu než **Montherlantovu** – je aktem, který položil základní kámen. A to mě naplnilo radostným zármutkem, jako šlehnutí blesku. Válečník neumírá ve spánku. Sebeobětování tohoto muže cti vyžaduje, abychom uctívali jeho památku a dílo. Netruchlili, ale bojovali.

Bojovali však za co? Ne jen pro odpor, ale pro rekonkvistu! Jinými slovy, protiútok.

Jeho oběť nikdy nebude marná nebo směšná. Dobrovolná smrt Dominique Vennera je voláním do zbraně.

Článek Guillaume Fayeho: *Hommage à Dominique Venner* vyšel na stránkách *Le Réseau identités*. Český překlad pochází z anglické verze **Tribute to Dominique Venner** uveřejněné na stránkách Counter-Currents Publishing.